

Adela Ďurečková, 13 rokov, Zvolenská Slatina

Mosty a ľudia

Stojím na moste a pozerám do rieky. Kedysi dávno Granus a dnes Hron. Hovorí sa, že nevstúpiš dvakrát do tej istej rieky – pravdaže, nie je to už tá istá rieka. Jej vlny sa valili alebo pomaly prevaľovali po kameňoch a ponáhľali sa do diaľky. Kamene zostali, možno trochu posunuté, trochu vyhladené, ale sú tu, ukryté pod hladinou zregulovanej rieky.

Kedysi tu stál starý drevený most. Spomienky naň sú uchované aspoň na fotografiách. Na brehoch Hrona sa sušili doma tkané koberčeky, ktoré sem chodili ženy prať. Okolo šantili deti a skákali po skalách. Cez vojnu sa pod ním ukryvali vojaci a nocou sa plazili smerom k železničnej stanici. Čo všetko pamätal starý drevený most?

Postavili nový, je oveľa pevnejší a väčší než jeho predchodca. Rada stojím na tomto moste a sledujem ľudí, ktorí po ňom prechádzajú. Niektorí sa ponáhľajú do práce, niektorí za svojou rodinou a podaktorí sa v príjemnom počasí vybrali len tak na prechádzku. Často si predstavujem osudy všetkých tých neznámych, ako žijú, či im je dobre, ako sa cítia a podobne.

V jeden jesenný večer som stála na moste a dívala sa do diaľky. Počula som kroky, niekto prichádzal. Takže tu nebudem sama. Otočila som sa a uvidela som siluetu dvojice, ktorá sa držala za ruky. Jeden z nich niečo vytiahol z vrečka a obaja sa zohli ku kovovému zábradliu. Chvíľu tam zostali, potom sa postavili a pobožkali. Vzápätí niečo letelo ponad zábradlie a čľuplo do vody. Čo to bolo? Keď sa dvojica dala na odchod, išla som sa pozrieť, čo tam vlastne robili. Na stĺpiku visela zámka a na nej vyryté A+S. Boli to zrejme iniciály tých dvoch. Takéto niečo som videla iba vo filmoch a na fotografiách.

Prešlo pár týždňov a zámok na moste pribúdalo. Práve tento most mi prirástol k srdcu, aj keď som už prešla a videla omnoho krajšie, väčšie a honosnejšie, všetky majú svoje čaro. Mosty nespájali len brehy riek, ale aj osudy ľudí. Boli opísané v básňach, povestiach aj piesňach, či už ľudových, alebo aj tých moderných. V texte skupiny Komajota je krásne napísané : „Spravme si most z rúk bez fráz a vierouk, tak spravme si most z rúk už k sebe bez okľúk.“ Preto všetky mosty, staré kamenné, drevené alebo moderné, či už mosty v našich srdciach - majú dôležitú úlohu. Spájajú alebo rozdeľujú osudy nás ľudí od dávnych vekov.

Azda tie najromantickejšie sú takéto mosty zaľúbených. Mladí si tam pripínajú zámky rôznych tvarov, aby uzamkli svoju lásku na dlhé veky. Symbolicky hádžu kľúč do vody v nádeji, že ich láska potrvá večne. Takýmto krásnym gestom si mladí ľudia pripomínajú svoju lásku a sú šťastní, lebo si veria. Keď som sa na zámky pozrela, vždy som sa zasnivala. Budem aj ja niekedy taká šťastná a pribudne tam moja zámka, od ktorej s niekým zahodím kľúč? No zároveň sa cítim sama a bojím sa, že nikoho, kto by si so mnou takto uchoval city a spomienky na krásne chvíle, nestretnem. Nakoniec, veď mám ešte čas. Ale každý si určite raz nájde človeka, ktorého bude ľúbiť, alebo nie? Budem mať šťastie?